

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Żywicka

w sprawie z powództwa H. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
przeciwko M.C.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 maja 2025 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 20 października 2023 r., sygn. akt VII Pa 83/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1350 zł
(jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) powiększoną o odsetki
z art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 20 października 2023 r. w pkt 1. oddalił apelację wniesioną przez pozwanego M.C. od wyroku Sądu Rejonowego w Chrzanowie z dnia 20 kwietnia 2023 r., zasądzającego od pozwanego na rzecz strony powodowej H. sp. z o.o. w T. 20 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 19 lutego 2022 r. do dnia zapłaty (punkt I); w pkt 2. zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 2 700 złotych tytułem

zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

Pozwany M.C. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 20 października 2023 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając naruszenie:

I. przepisów prawa materialnego:

- art. 100 § 2 pkt. 4 i 5 kodeksu pracy przez jego wadliwe zastosowanie i uznanie, że przesłane przez pozwanego maile ze skrzynki służbowej na skrzynkę prywatną miały na celu ujawnienie informacji stanowiących tajemnice przedsiębiorstwa i naruszały tajemnicę przedsiębiorstwa oraz mogły narazić pracodawcę na szkodę przez wykorzystanie przez osoby trzecie, w sytuacji gdy informacje zawarte w treści e-maili dotyczyły bądź zrealizowanych zleceń przez powoda, lub zawierały dokumentację, którą pozwany opracowywał sam lub mógł opracować sam, a dokumentacja ta znajdowała się na prywatnym laptopie pozwanego na którym pracował za zgodą powoda, a samo przesłanie wybiórczych e-maili miało na celu uchronienie wiadomości e:mail, które wobec problemów ze skrzynką e:mail zgłaszanych przez pozwanego mogły samoistnie zostać usunięte, a tym samym Sąd takie postępowanie pozwanego winien zakwalifikować jako działanie na rzecz ochrony interesów pracodawcy, o których mowa w art. 100 § 2 pkt 4, poprzez zabezpieczenie wiadomości e-mail przed ich utratą oraz uznać, iż informacje te nie stanowiły tajemnicy przedsiębiorstwa

- art. 11 ust. 1 i 2 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, przez ich zastosowanie do niedostatecznie ustalonego stanu faktycznego, w szczególności w zakresie tego:, czy przesłanie maili przez pozwanego w jakikolwiek sposób zagrażało interesowi przedsiębiorcy albo naruszało jego interes oraz czy działanie powoda przez niezachowanie podstawowych form zabezpieczenia informacji i dokumentów, a to poprzez m.in. niezapewnienie pozwanemu służbowego laptopa, nie kopiowanie danych z prywatnego laptopa pozwala przypisać pozwanemu czyny nieuczciwej konkurencji wobec pracodawcy, a także poprzez uznanie, iż dane osobowe kontrahentów, które pozwany znał lub z łatwością mógł ustalić z racji posiadanego kilkunastoletniego doświadczenia stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa

- art. 11 ust. 1, 2 i 4, ustawy z 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji i art. 65 § k.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie przy dokonywaniu wykładni umowy o zachowaniu poufności przez ich błędną wykładnię skutkującą uznaniem, że przesłanie wiadomości e-mail z służbowej skrzynki mailowej na adres prywatnej skrzynki mailowej na prywatnym komputerze, z którego korzystał pracownik przez niezapewnienie mu odpowiedniego sprzętu przez powoda, wyczerpuje naruszenie umowy o zachowaniu poufności, w sytuacji, gdy w przedmiotowej umowie z dnia 10 lutego 2020 r. jest mowa o informacjach zawartych w plikach utrwalonych na twardym dysku służbowego komputera lub innych komputerów należących do pracodawcy, w sytuacji, gdy e-maile przychodziły na skrzynkę mailową znajdującą się na prywatnym laptopie pozwanego, który nie został zabezpieczony w żaden sposób przez powoda w zakresie znajdujących się tam danych, a także pominięcie faktu, iż zgodnie z umową o zachowaniu poufności pozwany został zobowiązany do ochrony informacji, materiałów i danych przed ich utratą

II. przepisów postępowania, to jest art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., polegające na przejęciu przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego w Chrzanowie bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne w ten sposób nie zostały rozpoznane, a przy tym zaniechanie dokonania wyczerpujących ustaleń w sprawie, iż przesłanie wiadomości przez pozwanego ze skrzynki służbowej na skrzynkę prywatną było uzasadnionym wykonywaniem obowiązków pracowniczych, polegającym na zabezpieczeniu wiadomości e-mail przed ich utratą oraz na fakcie, iż gdyby Sąd zgodnie z dyspozycją art. 11 ust. 1 i 2 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji dokładnie zbadał treść wiadomości to mógłby uznać, iż wiadomości przesłane przez pozwanego nie mogłyby być w przyszłości wykorzystane, gdyż dotyczyły zrealizowanych już zamówień lub były adresowane bezpośrednio do pozwanego celem przygotowania oferty, która z racji korzystania z prywatnego komputera zostałaby zapisana na jego twardym dysku, a informacje zawarte w przedmiotowych mailach nie stanowiły tajemnicy przedsiębiorstwa, gdyż

nie zostały odpowiednio zabezpieczone przez powoda, a informacje w nich zawarte nie stanowiły dla pozwanego posiadającego kilkunastoletnie doświadczenie i wiedzę w zakresie produkcji silników elektrycznych i wentylatorów żadnej wartości, którą mógłby wykorzystać przeciwko powodowi.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że:

a) występują istotne zagadnienie prawne dotyczące wyjaśnienia następujących kwestii:

- Czy przesłanie przez pracownika maila ze skrzynki służbowej na skrzynkę prywatną pracownika, który to mail zawierał dokumentację znajdującą się również na prywatnym komputerze pracownika, z którego korzystał za wiedzą i zgodą pracodawcy z powodu niezapewnienia mu służbowego komputera stanowi naruszenie zasady poufności opisanej w art. 100 § 2 pkt 5 k.p. oraz jest naruszeniem tajemnicy przedsiębiorstwa na podstawie art. 11 ust 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji

- Czy przesłanie przez pracownika maila ze skrzynki służbowej na skrzynkę prywatną pracownika, który to mail zawierał zamówienia lub oferty, które zostały zrealizowane przez pracodawcę, a kopie tych zamówień i ofert były legalnie zapisane na dysku twardym prywatnego komputera pracownika mogą być oceniane jako zagrażające interesom pracodawcy, w sytuacji gdy informacje te nie mogą zostać wykorzystane zarówno przez pracownika jak i podmiot trzeci z racji zrealizowania już zamówień przez pracodawcę.

- Czy pracodawca, który nie zapewnił w podstawowym zakresie zabezpieczenia danych mogących stanowić tajemnicę przedsiębiorstwa lub danych poufnych przez niezapewnienie pracownikowi służbowego komputera i zmuszenie go do korzystania z prywatnego laptopa, nie utworzenie kopii zapasowej wiadomości i dokumentacji znajdującej się na prywatnych nośnikach danych pracownika oraz nie wprowadzenie zabezpieczeń dla poczty e-mail pracownika i komputera w zakresie programu antywirusowego, a także nie przedstawienie sposobu postępowania w zakresie zabezpieczenia danych na prywatnych nośnikach pracowników może dochodzić roszczeń od pracownika przez pryzmat tajemnicy przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia

1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz naruszeniu zasady poufności zgodnie art. 100 § 2 pkt 5 k.p., w sytuacji gdy pracodawca nie poniósł szkody z tytułu przesłania przez pracownika e-maili ze skrzynki służbowej na skrzynkę prywatną.

- Czy dane osobowe kontrahentów, które z racji posiadanego przez pracownika kilkunastoletniego doświadczenia były pracownikowi znane przed zawarciem umowy o pracę z pracodawcą mogą stanowić tajemnicę przedsiębiorstwa i zostać ograniczone przez umowę o poufności wobec pracownika.

W przedmiotowej sprawie istotną jednak kwestią do rozstrzygnięcia w zakresie przyzmatu zasady poufności i tajemnicy przedsiębiorstwa jest wyjaśnienie czy pracodawca obligując pracownika do podpisania umowy o poufności, w której narzuca karę umowną przekraczającą 30 krotnie miesięczne wynagrodzenie pracownika jest również zobowiązany do zabezpieczenia danych przedsiębiorstwa, które uważa za poufne lub wprowadzenia odpowiednich rozwiązań umożliwiających zabezpieczenie danych przed zarówno ich utratą jak i przekazaniem osobom trzecim.

Należy zauważyć, iż w przedmiotowej sprawie to pracodawca tak zorganizował pracę pozwanemu przez niezapewnienie służbowego laptopa, udostępnienie pozwanemu skrzynki e-mailowej o pojemności do 100 GB, która nie spełniała swojej roli przy ilości maili odbieranych przez pozwanego, że pozwany musiał sam dbać o dobro pracodawcy przez stosowne według niego zabezpieczanie plików i informacji przed ich utratą, narażając się na ewentualne roszczenia pracodawcy wynikające z niedopasowanej przez pracodawcę umowy poufności do zorganizowanego systemu i schematu pracy.

W tym miejscu skarżący wskazał, że kolejnym zagadnieniem, które winno zostać przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięte jest kwestia zawierania umowy o poufności z pracownikiem, który z woli pracodawcy korzysta z prywatnego komputera tj. wyjaśnienie:

- Czy pracodawca zawierając z pracownikiem umowę o poufności i jednocześnie powierzając wykonywanie pracy pracownikowi na komputerze prywatnym winien podjąć specjalne działania celem zabezpieczenia danych znajdujących się po wytworzeniu ich przez pracownika na prywatnym komputerze

lub w umowie takiej określić sposób postępowania z takimi danymi, a w przypadku zaniechania przez pracodawcę podjęcia działań zabezpieczających, czy dane przetwarzane na komputerze prywatnym pracownika mogą mieć status tajemnicy przedsiębiorstwa lub mieć status informacji poufnych.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o: 1) wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; 2) oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; 3) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada również przypomnieć, że w przypadku powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem jednolicie wyrażanym w judykaturze, oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przedmiotowa skarga kasacyjna nie zawiera tak rozumianych istotnych zagadnień prawnych.

Sąd Najwyższy podkreśla, że w jego orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że "wyprowadzanie" z zasobów pracodawcy poufnych dokumentów i gromadzenie ich dla własnych celów pracownika pozostaje w sprzeczności z podstawowym

obowiązkiem pracownika dbałości o dobro zakładu pracy i ochrony jego mienia (art. 100 § 2 pkt 4 k.p.). Działanie takie stanowi także zagrożenie interesów przedsiębiorcy przez wykorzystanie cudzych informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa jako czyn nieuczciwej konkurencji. Niezwiązane z wykonywaniem obowiązków pracowniczych przesyłanie przez pracownika na swoje prywatne konto mailowe poufnych informacji obrazujących aktualne i planowane kontakty handlowe swojego pracodawcy jest bowiem właśnie wykorzystaniem cudzych informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa celem stworzenia na prywatnym nośniku elektronicznym zbioru poufnych dokumentów pracodawcy. Jeśli zaś poufny charakter informacji wynika z jej wymiernej wartości ekonomicznej (gospodarczej), to pozostawanie takiej informacji poza domeną przedsiębiorcy stwarza istotne zagrożenie jego interesów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2022 r., II PSK 379/21, LEX nr 3488694). Z kolei w wyroku z dnia 27 marca 2019 r., II PK 321/17 (LEX nr 2642805), Sąd Najwyższy uznał, że skopiowanie ze służbowego komputera poufnych danych stanowi zagrożenie majątkowych i niemajątkowych interesów pracodawcy, a tym samym daje podstawę do rozwiązania stosunku pracy z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Także w innych orzeczeniach Sąd Najwyższy przyjmował, że nieuzasadnione wykonywaniem obowiązków pracowniczych poprzez utworzenie na prywatnym nośniku elektronicznym zbioru poufnych informacji obrazujących aktualne i planowane kontakty handlowe jest umyślnym naruszeniem podstawowego obowiązku pracownika dbałości o dobro zakładu pracy i ochrony jego mienia w rozumieniu art. 100 § 2 pkt 4 k.p. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 września 2014 r., II PK 49/14, OSNP 2016 nr 1, poz. 8 oraz z dnia 10 maja 2018 r., II PK 76/17, OSNP 2019 nr 1, poz. 2). W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy wyczerpująco wyjaśnił, że informacją handlową o wymiernej wartości ekonomicznej jest baza klientów i potencjalnych klientów podmiotu gospodarczego. Jej wartość wynika z tego, że zawiera ona wyselekcjonowane grono podmiotów (kontrahentów), które rzeczywiście uczestniczą w obrocie ściśle określonymi towarami i usługami i które pozostają w stałych kontaktach handlowych z danym przedsiębiorcą, oraz podmiotów, z którymi ten przedsiębiorca zamierza wejść w relacje gospodarcze, a których ustalenie jest poprzedzone choćby wstępnym rozeznaniem dotyczącym rynku zbytu określonych

towarów i usług. Powstaje ona latami, jest uzupełniana o nowych klientów i usuwa się z niej nieaktualnych. Jest to szczegółowa informacja o rynku zbytu towarów i usług danego przedsiębiorcy i planach jego rozszerzenia, a więc informacja o doniosłym znaczeniu z punktu widzenia prowadzonej działalności gospodarczej. Podobne stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z 3 kwietnia 2019 r., II PK 334/17 (OSNP 2020 nr 2, poz. 11), stwierdzając, że transferowanie dokumentów pracodawcy z jego serwera na prywatną pocztę elektroniczną pracownika należy kwalifikować w kontekście naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych nie tylko przez pryzmat tajemnicy przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (art. 100 § 2 pkt 5 k.p.), ale także na podstawie oceny, czy zawarte w nich informacje są tego rodzaju, że ich ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę, stwarzając potencjalną możliwość wykorzystania ich przez podmiot konkurencyjny - art. 100 § 2 pkt 4 k.p. (por. także wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 lipca 2009 r., II PK 46/09, Monitor Prawa Pracy 2010 nr 3, s. 136 oraz z dnia 16 lipca 2013 r., II PK 337/12, OSNP 2014 nr 8, poz. 114).

Sąd Najwyższy zauważył przy tym, że Sąd drugiej instancji w pełni respektował taki kierunek wykładni art. 100 § 2 pkt 4 k.p., przyjmując go za podstawę oceny prawnej ustalonego w sprawie stanu faktycznego.

Sąd drugiej instancji nie zanegował poczynionego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym ustalenia dotyczącego istnienia u powoda praktyki, zgodnie z którą pozwany pracował na swoim prywatnym laptopie. Skarżący natomiast bezpośrednio przed planowanym przez siebie złożeniem oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, przesłał ze skrzynki służbowej na swoją prywatną skrzynkę poczty elektronicznej kopie korespondencji z kontrahentami oraz pozostałymi pracownikami strony powodowej, które zawierały poufne informacje handlowe oraz dane osobowe klientów, a zatem trudno założyć, aby przesłane przez niego na prywatny adres mailowy wiadomości zawierające bazę danych klientów powoda, jego plany sprzedażowe i inne dokumenty zawierające dane wrażliwe oraz tajemnicę przedsiębiorstwa miały służyć jako materiał wykorzystywany w pracy, z której skarżący zamierzał właśnie zrezygnować bez okresu wypowiedzenia.

Bez znaczenia pozostaje również podniesiony przez skarżącego argument, że skopiowane przez niego kontrakty były już zrealizowane. Równie dobrze można założyć, że zamówienia niektórych klientów miały charakter cykliczny. W takiej sytuacji baza kontaktów klientów stale zainteresowanych wentylatorami przemysłowymi jest dla producenta bardzo cenna.

Należy również zauważyć, że z brzmienia art. 100 § 2 pkt 4 k.p. nie wynika wprost, aby zakres chronionych informacji ograniczony był tylko do tych, co do których pracodawca przedsięwziął wyraźne działania zmierzające do zachowania ich poufności. Wynika z tego, że chronione będą również te informacje, co do których pracodawca działań takich nie podjął, a których ujawnienie będzie mogło narazić go na szkodę. Brak stosownego instruktażu może być jednak elementem wyłączającym odpowiedzialność pracownika za szkodę wyrządzoną przez ujawnienie informacji. Nie będzie można zwłaszcza uznać za informację objętą tajemnicą takiej, do jakiej dostęp ma nieograniczony krąg osób i wobec której pracodawca w żaden sposób nie dąży do kontroli i ograniczenia kręgu podmiotów, które do tej informacji mają dostęp (A. Michalak (w:) Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz, red. M. Zdyb, M. Sieradzka, Warszawa 2011, s. 313; por. także Dostęp do informacji publicznej a ochrona interesów przedsiębiorstwa (tajemnicy handlowej) (w:) wpływ europeizacji prawa na instytucje prawa handlowego pod red. J. Kruczałak-Jankowskiej, Warszawa 2013, s. 542), niewątpliwie jednak o takiej sytuacji nie można mówić w przedmiotowej sprawie. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2023 r., I PSK 7/23, niepubl.).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach orzeczono stosownie do art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

M.G.

[a.ł.]

